

[Statsministeren]

Husstandens egen bruttoindkomst. 1.000 kr.	Direkte og indirekte overførsler fra det offentlige ÷ direkte og indirekte skatter. 1.000 kr.	Bruttoindkomst efter direkte og indirekte nettooverførsler. 1.000 kr.
4,0	20,2	24,2
28,5	12,6	41,1
82,1	÷ 17,1	65,0
121,7	÷ 34,7	87,1
165,0	÷ 52,7	112,3
255,5	÷ 90,9	164,6

Til illustration kan peges på, at forskellen mellem den laveste og den højeste af indkomsterne via nettooverførslerne er formindsket fra 251.000 kr. til 140.000 kr.

Når spørgeren specielt hæfter sig ved »gratysydelsene«, skal jeg pege på den sammenfatning, der står side 881:

Efter at progressionen i beskattningen – som er skabt af de indirekte skatter – er omtalt, hedder det: »Progressionen forøges atter, når man inddrager de direkte overførsler fra det offentlige . . . , og den øges yderligere, når man . . . også medtager de indirekte tilskud.«

Spørgeren har måske hæftet sig ved, at de indirekte tilskud i kroner og ører – men altså ikke procentvis – stiger med stigende indkomst.

Det beror næsten udelukkende på, at undervisningsudgifterne falder med større vægt på de lidt højere indkomster. Man må vel først og fremmest drage den konklusion, at det skyldes, at vi endnu ikke er nået langt nok med hensyn til demokratisering af uddannelsen, og det kan derfor ikke motivere, at vi satser mindre på undervisningsfronten. Samme tendens gør sig gældende på enkelte mindre områder – f. eks. fritidsundervisningen, men det hænger måske netop sammen med, at det ikke længere kan betegnes som gratysydelse.

Jeg finder ingen anledning til at sætte spørgsmålstegn ved gratysydelse, som er af værdi for mennesker med små og jævne indtægter, men vil ikke udelukke, at man – hvor det er praktisk og hensigtsmæssigt – kunne overveje en hel eller delvis direkte betaling fra folk med større indtægter.

Spm. nr. 1254

Til statsministeren (5/9 80) af:

Thorndahl (FP):

»Kan statsministeren bekræfte, at han og socialdemokratiet forud for folketingsvalget den 9. januar 1975 i den socialdemokratiske helhedsplan 1974–75 om vor økonomiske og beskæftigelsesmæssige situation fastslog:

»Nogle mener, at problemerne ikke kan løses. De siger, at de udelukkende skyldes årsager, vi ikke har indflydelse på. En sådan selvopgivenhed forstærker pessimismen og øger problemerne.«
og herefter garanterede den danske befolkning:

»Socialdemokraterne kan løse problemerne. Ved en hurtig og bevidst indsats skal der genskabes den optimisme og tro på fremtiden, der er forudsætningen for igen at få fuld beskæftigelse og økonomisk stabilitet. «?»

Begrundelse

Efter 5½ års samlet regeringstid understregede statsministeren ved åbningen af den socialdemokratiske kongres:

»Socialdemokratiet ser det som vor vigtigste opgave at mildne krisen for den danske befolkning«, og »Det har ikke været muligt for Danmark alene at løse problemerne, men igennem vor politik har vi afværget endnu værre følger af krisen.«

Dette håbløshedens evangelium, som statsministeren nu ustandselig prædiker over, er en illustration af følgende kendsgerninger: Socialdemokratiet har ikke løst problemerne. Socialdemokratiet har ikke genskabt optimismen og troen på fremtiden. Socialdemokratiet har ikke sikret fuld beskæftigelse, arbejdsløsheden er tværtimod vokset voldsomt siden 1975. Socialdemokratiet har ikke genskabt den økonomiske stabilitet. Betalingsbalancunderskuddet er simpelt hen vokset enormt gennem perioden. Socialdemokratiet har på den mest sølle måde bortforklaret sin fiasko som regeringspartner ved modløst at påstå, at vore problemer skyldes årsager, vi ikke har indflydelse på. Socialdemokratiets selvopgivenhed har forstærket pessimismen og dermed øget problemerne.

Socialdemokratiets udygtighed har medført, at Danmark blandt de 24 højest udvik-